

— Реве мечката, та гората трепери. Хуква натамъ, отгдето иде гласа на мечето. Чува гласа ѝ и Манго.

— Малкото мече не ще ме стигне, но старата, пази Боже!... — А не се сѣща да хвърли торбата.

Манго е вѣнъ отъ гората, надъ селото. Но и мечката е наблизо. Разбира тя, кой е крадецътъ. Вече е по стѣп-китъ на циганина.

Гледатъ селянитъ: Манго бѣга съ торба на рамо, бѣга, а, разярена, мечката го гони. Ха, ха, ще го настигне. Грабватъ, кой колъ, кой брадва и прогонватъ мечката. Манго хвърля торбата, трѣшва се на земята, ни живъ ни умрѣлъ.

А селянитъ гледатъ чудо: отъ торбата се показва меч музунка. После изскача мече, цѣло овърдаляно въ измачкани дрѣнки. Манго скача да бѣга. Селянитъ се спущатъ и хващатъ мечето.

— Каква е тая работа, Манго, — ахватъ всички учудени. Мало и голѣмо се събира на селския мегданъ.

Манго идва на себе си. Разбира каква е работата.

— Какъ улови живо мечето, Манго?

— Какъ, съ ржце!

— Но разкажи ни всичко!

— Да ви разкажа! Чувахъ, че се заселила мечка въ гората. Жаль ми бѣше за селото. Я, да ида да я хвана! Взехъ си торба за мечето и вжже, да вържа мечката. Тукъ мече, тамъ мечка, — нѣма! „Нѣмамъ късметъ“, си думамъ. Набирамъ дрѣнки, потърсихъ и сухи дрѣвца и хопъ, предъ мене мечка дупка. Надниквамъ вжтре. Мечката се разположила — кърми мечето си. Чудя се. Мечката ли да вържа по-напредъ, или мечето да грабна? Ако вържа мечката, какъ ще я нося? — триста оки тежи. Я да грабни мечето, а тя, мечката, ще тича подире ми и ще я примамя и запра въ нѣкой селски оборъ... Речено, сторено... Впускамъ се, грабвамъ мечето и го блѣсвамъ въ торбата при дрѣнкитъ. И се впускамъ, като стрела, къмъ село, а мечката подире ми... Другото знаете.

— Еей, беей, — думатъ изплашено насѣбралитъ се.

— Дайте сега по паница брашно, — дума Манго.

— По торба да ти дадемъ, — но ако бѣше хваналъ и мечката.

— Е, бащици, тамъ сте виновни вие. Що ви трѣбваше да се мѣсите и да гоните мечката съ колове и брадви?

Тотю Наневъ